

Aspecte de l'exposició

/ Francesc i Ciscar

Caçar l'instant

Exposició de fotografia de premsa a València

Una frase molt a la Cartier-Bresson —«En aquell instant precís»— dona nom a l'exposició de fotografia de premsa que durant tot el novembre es pot visitar al Saló Daurat de la Llotja de València.

Unes tres-centes cinquanta fotografies, situades en acumulada disposició, ofereixen una visió en ziga-zaga, ateses les dimensions del local. Pertanyen a periodistes gràfics de diversos mitjans i agències (Cover, Copi, Efe i Pull). El projecte es gestà fa sis mesos. L'organitzador, Josep V. Alexandre, col·laborador de EL TEMPS, ens comenta: «és independent; açò és la referència cultural paral·lela a les Jornades de Justícia i Informació». Tot ha estat muntat per la Unió de Periodistes del País Valencià, a més d'un petit homenatge al fotògraf Agustí Centelles, que visità l'exposi-

ció el dia de la inauguració, amb deu fotografies realitzades durant la guerra d'Espanya.

Periodisme gràfic

Uns l'anomenen així, uns altres fotoperiodisme. Redactor gràfic o més habitualment fotògraf de premsa, són els noms que

es sol donar a aquesta difícil professió. Les imatges exposades es presenten en una grandària superior a la de la publicació, i aïllades del seu mitjà —la pàgina impresa—. Aquesta descontextualització revela dades d'interès. Tot això a causa de l'anomenada dictadura de la maqueta, que envaeix la premsa actual (vegeu la foto del ministre Morán en guixat, que es publicà retallada) unida a l'endèmica primacia del text sobre la imatge, corroborada per les afirmacions del director de *El País* Juan Luis Cebrià quan deia: «les fotografies dels nostres periòdics són només il·lustracions: serveixen d'acompanyament, però quasi mai d'alguna cosa més». És un comentari en la línia d'aquella coneguda afirmació del fundador d'ABC («La lletra, amb ninots entra»; canviem «ninots» per fotografies).

Desapareguda l'època d'or del periodisme gràfic, amb revistes com *Life*, *Look*, *Paris-Match*, entre d'altres, per la competència de la televisió, canvia el sentit de la notícia gràfica i escrita. En general, la premsa escrita es converteix en reflex de la «instantaneïtat» de la televisió. El públic acudeix al periòdic a ampliar la notícia que ha observat *abans*, només posant-se davant el televisor. Davant d'aquesta situació, el fotògraf ha pres ràpidament noves posicions i ofereix aquelles imatges que no apareixen en TV, aquelles fotografies captades «en aquell instant precís», que esdevenen la foto del dia, de l'any, que es col·loquen en la memòria visual del lector i que es recorden.

No obstant això, no hi ha hagut una vertadera coordinació amb el suport imprès. Com diu J. L.

La propaganda electoral és pertot arreu

/ Antonio Espejo

Aquesta imatge de Pujol tingué problemes a Barcelona

/ Pepe Baeza

En un partit de futbol pot passar de tot

/ Desiderio Mandak

Cebrián, «hi hagué un intent vertader de combinar periodisme escrit amb periodisme fotogràfic. La falta de preparació dels nostres professionals —especialment dels professionals de la ploma i no dels de la cambra— acabà amb l'intent». Sembla que això s'està esmenant i, a partir del 16 d'octubre, un diari com *El País* compta ja amb un cap de secció de fotografia.

A València, cal recordar els intents d'Amadeu Fabregat, com a director de *Dos y Dos* i *València Semanal*, on es pretengué donar un cert tractament a la imatge, i sorgiren fotògrafs com ara Josep Vicent Rodríguez, Anna Torralva o Josep Lluís Forteza.

Notes curioses

En la recent exposició *Primavera fotogràfica*, realitzada a Catalunya, tant la mostra com el catàleg hagueren d'aparèixer més

Tierno Galván dóna l'eixida en una competició. Una altra fotografia amb problemes

/ Manuel Hernández de León

tard del que es preveia, ja que una imatge del president Jordi Pujol, segons frase del catàleg, «no agradava als dirigents del partit majoritari a Catalunya i podria ser utilitzada electoralment. De manera que, una vegada resoltes les eleccions autonòmiques, es donà via lliure a la subvenció corresponent». Aquesta fotografia, de la qual és autor Pepe Baeza, és present en l'exposició de València. La de l'alcalde de Madrid i dirigent del PSOE Enrique Tierno Galván, empuyant una pistola, també fou retirada de l'exposició *Madrid/Madrid*. És obra de M. Hernández.

Notes com aquestes, simplement curioses, permeten acostar-se als problemes d'una professió que ha passat, de ser marginada dins del món dels periodistes i els altres fotògrafs, a accedir a les sales d'exposició i a ser considerada en les redaccions.